

Ob 2° Bonitas alteri vit oi, ac soli entis, 2°
 est illius attributum. Tunc ante cum proportionē,
 nego iniam: q^a bonitas alteri, s^z vit oi, ac soli en-
 ti, non eni facit subti pfectionem, neque facit subtam
 abis amabile, s^z appetibile, qd s^a Artem bono de-
 bet vire.

Dico 3° Bonitas in se frata loquendo, s^z
 perfectio in eptia est attributum entis.
 Et i eandem Suan. citatum: Furtadus eni ubi s^a
 sect. 4. s. 46. eam expresse tenet, et pntas esse
 coem, refert q^d p illa c. tiam i. Ethicor. c. i. S. 5.
 i. p. q. i. a. ii. in corpore, et ad primum, et a. 3.
 ad 1^m. Cactanum ibi a. i., et Valenciam i. Som. d.
 i. q. 16. Buncto 3.: Probarone vo Furtadi non ap-
 pbanur, q^d cum ratione boni, misceat extrinsecam insta-
 tionem voluntatis. Probo id. i. 2° q^a soli, et oi entis vit
 nihil deesse quoad eptiam in no gri; q^o eto 2° q^a
 huiusmodi bonitas facit ens ab oi appu amabile; in quo
 sensu dr ab Arte citato bonum esse, qd oia appetunt.
 3° q^a declarat ppriam subti pfectionem, et ab eo suffi-
 enter distinguit ante oem illius operationem, ut ma-
 nifestius apparebit ex ete sequenti.

Ob 3° Bonitas, q^a vit attributum entis, debet
 id esse, qd facit ens amabile, s^z sola bonitas
 alteri, s^z via facit ens amabile; q^o eto. Test mai:
 debet id esse q^a facit ens oibus amabile, vi. mai: qd fa-
 cit ens alium amabile, nego mai. Bonitas vero in
 se, ut patet ex dictis facit rem oibus amabilem, ergo
 per amorem benevolentia, q^a nobilissimus est: Bonitas vero
 alteri facit rem aliam tantum, cui bona e, amabilem,

est

et qd per amorem concupiscencia, q n' ita nobilis est. alij
en' relinquunt dubilem, q' qd tunc bonum e, multum
lum esse potest.

Ob 4° bonum in se, s^c perfectum pertinet
ad epiam entis, q' sit entis p se i; et cons-
tituit unam quaque rem in certo gradu entis, q'
non est attributum entis. Nego totum an; q' bo-
num in se, sive perfectum signat quandam entis ue-
luti isumationem in epiam, quae solet explicari per
negationem hanc | nihil Deest | quae negat neque
pertinet ad epiam entis, neque illi per se i.
sit, neque rem in certo gradu entis, constituit.

Dis 4° huiusmodi bonitas transcendens, s^c
perfectio, q' est entis attributum, dicit de
pali negationem defectus in epiam. Et i^o q' ex
sensu s^c attributum ita debet entis iure, ut non sit
entis, & re, & ratione diston ab ipso ente, cuius d' esse
attributum, alioqui iam non esset attributum entis, s^c
epetens, et sit et non attribuetur oi entis, q' sibi
n' attribuetur, id. n. n' potest sibi attribui, ut dictu
est sect. 2. & Dein; 2° ois debent iudicare, quod
bonitas transcendens non potest in aliquo positivo
collocari, negativum aut non apparet aliud, ni-
si sit ea negatio defectus in epiam; q' etc.

Pr 2° explicati, q' bonitas transcendens,
ut fere ois concipiunt, est quaedam comple-
tio, s^c consummatio, et oimoda perfectio subti gas epiam
dista ab ipso, & explicata p illa verba | Nihil Deest |
Et haec oia indicant pdictam negationem defectus,
q' in ea pabr consistit bonitas transcendens.

Ob 3.º Bonitas transcendens in Deo
 no ē ratio, et motuum amoris, in negatō
 nē rati amoris; q̄ bonitas nē negatō. Res 1.^a nec
 pando min. Nam latrones amant aerem tenebrarum
 p̄ negatōem lucis; damnati amant nē esse p̄ catē-
 tham p̄narū inferni. Res 2.^a Distingo maiorem: bo-
 nitas transcendens radicali, & finali; est rati amo-
 ris in Deo; nē mai: bonitas transcendens finali, & ulti-
 mata est rati amoris, nec p̄ mai. In bonitas
 transcendens radicali sumpta est rati p̄ quam ob-
 tum amari: bonitas uero transcendens finali sum-
 pta dicitur est rati sub qua, & idio sine qua non
 q̄ sine tali negatōne non reperit bonitas illa trans-
 cendens radicali, qua res est per se integra, & por-
 tecta, & consummata in epiā: sicut ueritas transcen-
 dens finali, & uisibilitas finali, ac sic de ceteris; nē
 sunt rationes p̄ quas si sub quibus, & condi-
 tione, sine quibus non p̄tē conditio attingunt
 qua dōca.

Pro pbis; q̄ superflua est bonitas trans-
 cendens finali sumpta, si bonitas trans-
 cendens radicali est rati sufficiens amoris in
 Deo. Distingo itaem: superflua est ad amo-
 rem consecutiuē, & quasi mali, nec itaem: super-
 flua est ad amorem finali loquendo, transeat illati-
 onem. Nam h̄ finali loquendo illa negatō non rati
 amoris, bene in sequenti dōca non esse amore
 dicitur, si careat illa negatōne. In negatōe h̄
 h̄et mali, & quasi idio, sicut ad complacendum licite
 in Deo requiruntur duo, nimirum bonitas ipsius, tam
 quam.

quam ratiō frāli, complacendi, et negāōi sibi uicini, de com-
placendo in illo: quā qd negāō non est ratiō frāli, re-
quisita ad amorem, et complacētiam honestam, est
in iudicio nāria ad honestatem amoris.

Ob. 6. deficij est negāō, nō nō datur negāō ne-
gationis; qd bonitas non est negāō deficij in
epia. Dist. mai: deficij put signat carentiam posi-
tionis, s; ubicationis, alicuius frāe in hoc loco, s; in hoc
composito est negāō transeat maior: put signat po-
sitiuam abstrāam, s; positio nem alicuius in alio loco, ne-
q; mai: et in hoc 2° sensu negati deficij à bonitate
transcendensale.

Instabis; qd si Deus simul p̄sēt in
alio loco meam mām, ego ero imperfectus.
Neg. utaten: nam bonitas transcendens frāe sumpta so-
lum negat totalem alicuius ad epiam requisitōi ubicationi-
nem, siue positionem in alio loco, ita ut nullo modo
reperiatur in subto, ac p̄inde maneat sine illo re-
quisito mutilum, et imperfectum: quali, est ne-
gatio, quam Christus habet in calō p̄p suum ubi
circumscriptum, nō nō negat Christum esse alibi,
s; esse alibi totum, hoc est ita ut non sit et in calō.
Nam dummodo mihi nulla perfectio desit, t̄ eadem
in alio loco, s; in alio supposito sit, ego perfectus
esse non desino.

In' ego p̄dico esse perfecti ab, ex eo
qd equi sit et at: neque Filius deinit
esse perfecti Deus, ex eo qd eadem nō nā sit et in
Patre, et in Sp̄i Sancto: neque humanitas Christi de-
init esse perfecti uncta uerbo, ex eo qd in aliquo

loco

Loco verbum n̄ sit unitum humanitati: ubi n̄ non est
 humanitas ibi est verbum sine unione ad humanitatem.
 In coniunctio humanitati ac verbum non habet an-
 negam negationem separationis in quouis loco partiti-
 ue, et partiato loquendo. Nam in aliquo loco hu-
 manitas non est unita, sed separata à verbo: alii
 oqui humanitas est ubique, sicut verbum est
 ubique, sed habet negationem separationis in oī
 locis collectionis, et totaliter loquendo, ita ut in nullo
 sit unita, et coniuncta verbo talis humanitas;
 hoc n̄ falsum est, q̄a alicubi humanitas est con-
 iuncta verbo, et hoc satis est, ut dicatur perfe-
 ctè unita verbo, et habere negationem sepa-
 rationis à verbo.

Sectio 4.^a

De 3° entis attributo, quod est unitas.

Circa unitatem n̄ ita ab alijs diuisi sumus, si
 Thimenam, Scotum, et Antonium et Andream excipias,
 qui putarunt esse aliquod positium ex n̄a reidē:
 unitum ab ente: Bonaventuram, Alencam, et
 Scotum, qui cum ipse de positio venientes, in se la-
 ratione ab ente distinguunt, sed utriusque faulere.
 ieiunant ex dictis sect. 2. à Nonnulli, et sect. 3.
 § Dico 4°. Vide Suar. d. 4. sect. 1.

Dico 1° cum coi: Unitas in rigore,
 et philosophica ratione de frāti impor-
 tat solam indivisionem in se. Et in i. Suar. cit.

ut. 2. n. 7., et 5. plures alios ad eodem unitas n. 3.: qui
non in solo modo loquendi à nobis, differre videntur,
ut notat id Suarez n. 6.: appertenti p nobis est Fur-
tadus in Met. d. 4. sec. 1. §. 15. et 39. P. 9.
per divisionem sui ens fit plura; q^o per in-
divisionem sui, s^t in se est unum; et unicuq^{ue} p^{ro}-
loquendo est sola indivisio rei in se.

Ob. 1.º Unum non dicitur de ente reali, et
rationis unice, neque de ente positivo, et
negativo; et præter negationem importat de
frat^{er} ipsam quæque rerum essentiam, quæ ab-
s^{ol}ute dicitur de illis entibus. Nec p^{ro} itiam: nam
ides unitas non dicitur æquatur de ente reali, et
de ente rationis, ac negativo, q^o id, q^o p^{ro}pre non est
neque est p^{ro}pre indivisum, neque p^{ro}pre divisum:
cui n. p^{ro}pre n^{on} sit simplex, et non pot^{est} p^{ro}pre in-
re taliter esse, q^o id, q^o est aliqd^{am} cat^{eg}or^{ia}, p^{ro}pre est ar-
liqud^{am} simplex, ut præter.

Ob. 2.º Unitas præter indivisionem in se,
dicitur et de frat^{er} divisionem à quovis
lic^{et}, q^o est. Nec p^{ro} an^{im}: divisio n. à quovis alio
non intra frat^{er} rationem unius, s^{ed} ratio requir-
tur avellam: nam res non fit abs^{ol}ute una, s^{ed} una
ex multis, eod^{em} modo divisa ab alijs: at vero si sit
indivisa in se, abs^{ol}ute est una, quævis nulla alia
res deat, à qua dividat^{ur}: at hoc n. bey esse unum,
quævis nulla foret, et p^{ro}hib^{it} creia.

Dico 2.º unitas, s^{ed} indivisio in se n^{on} est
aliqd^{am} positivum, s^{ed} mera negat^{io} divisionis.
Hæc est origina, ut notat Suarez unitat^{is} sec. 1. n. 13.: est un^{um}

3. Turt. citatum § 17, et 19, et 40. Pr^o q^o p^oposito quo-
 ius alio positio res illa sit una, dummodo sit in se
 indivisa, ut Deus erat unus ab eterno, ex eo tantu,
 q^o n^o erat plures; q^o etc.

Ob 3. Divisio est negatio; q^o indivisio
 est aliq^o positivum, ne des negatio negatio.
 Dix. an: divisio p^oposita e. negatio, id an: unitatis, neg.
 an: Divisio n. unitatis dicit ipsa res plures di-
 visa, q^o si finitum divisioni, et p^o indivisionem p^opo-
 sitam neganti; res n. per indivisionem p^oposita habet
 non esse multa talia, qualia res ipsa est sm ab-
 sum ipsum talis entis. v.g. hominem n. esse multos
 homines, ut sic. v^o indivisio hois in se negat multos ho-
 mines, in q^o est quidem negatio indivisioni, et finita.
 ipsa. negatio unius hominis, n. vero negatio indivisioni
 p^oposita: indivisio in p^oposita immd. tollit per multitu-
 dinem finitalem ipsorum hominum, quam negat: sicut
 non ens immd. tollit per ens.

Ob 4. in rebus ippositis unitas est unio posi-
 tiva; q^o in oibus id dicendum est. Nego an:
 unio n. ipposita est totum, sicut continuitas in quan-
 titate, identitas quodcum in ipositione esse, qua est
 velut quaedam unio: unitas vero reddit indivisionem in
 se, s^o in totali esse totum in, q^o ex p^opositis resultat.

Ob 5. unitas suscipit magis, et minus, id
 hoc n. potest esse negatio; q^o unitas n.
 est negatio. Suar. citatus n. 24. et sect. 4. a no 5.
 maiorem n. solum d. unitate fundamentali, s^o et
 de p^oposita putat esse admittendam, q^o entia per se.
 simplicia dicit esse magis una, quam entia ipposita

et entia accien. Alij uero ista unitate huius
tali eam admittunt: Sed ego non uideo, quod de par-
ti et non sit admittenda, cum falsis unitas sequatur
finitatem. Vnde concessa maiori cum Guarino, nego mi-
norem: nam nullo, quod est in lapide magis negat, quam
in homo, quod est in equo; in lapide non negat spiritum
uiuentis, et sensitui, quod non negat in equo, ut ui-
dere est in supplemento huius ad quod ultimum q. 2. ar. 3.

Sect. 5^a

De diuisione unitatis.

Unitas diuidi solet in unitatem quae accien, et in
unitatem per se, ut uidere est apud Suarez cita-
tum sec. 3. 4. et 5. et apud C. in huius q. 2. de uerbis
a. 6. Sed quae unitas quae accien non est proprie, et simplex unitas,
sed multitudo, unitas, sunt unam unitate quae accien, sim-
plices sunt multa, ideo in praesenti de illa non disputamus,
sed ad praedictos Act. remittimus curiosos.

Unitas quae per se est illa, quae reperitur in re,
aut oio simplici, qualis est Deus; aut si
sit composita, quae constat ex rebus eiusdem generis aliqua
unione physica copulatis, ut ex materia, et forma, ex
natura, et substantia. Diuiditur inter haec unitas in
generalem, et materialem: generalis est illa, quae reperitur in
natura cuiuslibet considerata; et ideo subdividitur in ge-
nericam, et specificam, quae inter naturas eorum alia sunt
omnes, alia specifica. Numericalis est illa, quae
reperitur in ultimo originem, in quem perfectam

seriem

seriem & lectam descendencia, incurrimus, qui uo-
cas dicitur indiana.

Ceterum, 2^a tam g^ois cois, & g^ois ille
sit, & sp^oificus, quam singulari; ueram
entis per se rationem participat, cum quibilibet illor
sit realis, quaedam essentia, ideo unitas utriusque
sols nomine diuersa est, cum sit in effectus sp^oali,
utriusque unitatis, qui est reddere nam indiuisam in se,
& diuisam a quouis alio. Dicitur eni haec unitas
dicitur indiuisanti, unitas numeralis, 2^a competit
illi gradui entis, qui habet p^o officio reliquos ois su-
periores g^ois reddere inegros ad multiplicationem;
cum sit quidam ueluti uinculum, & ligamen su-
periora p^odicata coercent, ac restringent, ne illa,
qua sunt huic dicitur singulari adiecta, alijs possint
applicari.

Ex dicitur, ceteris unitatem g^oicam, sp^oificam,
& indiuisam eod modo inter se distinguunt, quo
g^ois ipsi metaphysici ad inuicem distinguunt, totidemq;
esse in unaquaque re cum p^oportione unitates particu-
lar, quot in eadem meti gradus, & p^oie, physica rege-
riant, eaq; ois per unitatem nuicalem indiuisu-
ari, sicut g^ois ois superiores p^o dicitur indiuisantem
singularisant.

SECT 6^a

Unde sumantur g^ois Meti cois?

Quia unitas sp^oali, sequitur g^ois Meti cois, & uni-
tas.

est numeralis quoniam si irregularam oportet istam gra-
dum investigare prius; cum enim materia compositio
physicam, seu quasi physicam supponat ab illa per
modum proprietatis resultare censenda est, et ideo prius
intrinsicca constitutis in materia, qui sunt materia gra-
dus, in genere physico, et quasi physico ab alijs oriuntur
prius.

Cum igitur scia fuit apud antiquos prius esse
esse materiam, prius autem materia esse formam: apud vi-
den est apud Avicenum lib. 2. de ente, et essentia c. 4, 5. et 6.
et 2. de gentes c. 95. et apud Averroem lib. 10. Metaphisicorum
c. ultima. commento 26. in quam ed. videtur ibi inclinare. Et
est, quoniam aut compatibile, et incompatible dicere esse:
et 8. Metaphisicorum textum 16. dum subiecta separata, vocat autem
puros: necnon Durandus in 2. dist. 3. q. 1. Alber-
tus c. de subiecto, et quolibet ibi, et quolibet 1. q. 8.
cum Averroce citato, dum negante subiecta immateriales ge-
nere constare, solius vero materialibus id dicit: aut certe
materiales ab immaterialibus genere dicere, quod in materia non vivit
Probari solet haec cum Aristotele, scia, et
quod sicut materia derivat per formam, ita omnis per
formam, et sicut forma derivat materiam de se indifferenter, ita
forma determinat omnes de se indifferenter, et indifferenter;
et omnis a materia, forma vero a forma derivat. Nec sciam,
solum non probatur dari aliquam proportionem inter genus,
et materiam, ac inter formam, et etiam per rationem
determinativam, et determinabilem, non vere genus a
materia, formam a forma desumi.

2° quod sublimares subiecta omnia habent ean-
dem materiam in specie, et per illam sunt similes

inter.

inter se; 1° nā orica, in qua et similes si, ab hac mā
 desumunt. Deinde oēs diuino perfici; 2° dria cōlita,
 in qua dissimiles suas desumunt a pā. Haec 2^a pōtio
 difficilior est, si non oīo concludit; qā cum sub iā
 sublimatē et in pōtio, non mediocrem habeant nām
 dici non potest, q̄ ab ips dria m̄ deriuat; nam e-
 quus et sm² pām simili, est leoni p̄ce, q̄m sub-
 iā, corpō, uiuenti, vegetanti, et sensienti, ut p̄ce
 2° etc.

Dein arōus 1° hanc veterum sriam, q̄
 si q̄m p̄meret a sola mā, res, in quibus
 non eēt ead mā, n̄ uirēt sub eōd grē, et qua n̄
 habent nām, nullum q̄m habent, s̄ hoc ē p̄m,
 cum constat apud oēs, sub iā spūale, q̄ mā carent,
 cum m̄libus, q̄ habent nām, et sublimare, cum
 celestibus, in q̄ non est eadem mā, sub eōd grē col-
 cari, nec non in Angelis grā reperi, ut declarat
 S. B. citatur in Opurculis d̄ ente, et epia c. 3. et b.
 et 1. p. q. 50. a. 2. ad 1^m, et 2° etc.

Arōus 2° q̄ in aliquibus q̄m n̄ solum
 a mā, s̄ et a pā nario est desumendum;
 ratio n̄ uiuentis, s̄ atq̄, q̄ in homine reperi, non
 a mā solum, s̄ potius a pā deriuat; alioqui si sola
 mā p̄beret, rationem uiuenti, cum ead sp̄e mā in lapide
 reperi, lapis cum homine uirēt in ratione uiuen-
 ti, vñ lapis ipse uitam haberet, hoc aut est maxi-
 mum absurdum; 2° etc.

Arōus 3° q̄ si q̄m a sola mā, et dria a
 sola pā desumeret, q̄m m̄ti d̄oq̄ua-
 te sumpti reat̄ inter se distinguerent, q̄ a pā, et mā
 reat̄.

reata distinguuntur, ut patet, si hoc ab ipsis quoque
adversarijs non admittitur: 9° etc.

Corollario 4° q^o quodlibet compositum ma-
le s^um oia, quae praeter subiectam, g^u sum-
mum includit, differt a quolibet composito metha-
physico sp^uiali: 2° d^uia inter utrunque n^o desumitur
a sola p^ua, si et a ma, s^um quam et differt compo-
situm male ab sp^u, ut patet.

Cuius iam incur P^u ma, quam tenet Suan in
Meta d. 6. sect. 11. n. 4., Barque s. p. d.

179. c. 3. et Molin. ibi q. 50. a. 2. cum alijs, in oi-
re tam simplici, quam composito, et g^u et d^uiam ge-
neris contractivam a tota ipsius rei entitate s^um d^u-
versas, et inadeguatas ratione, ac formalitate, con-
siderata derivat: 2° dum eorum Socratem considero, vi-
deo illum vivere cum Buccophalo s^um operatione sensitiva,
et efformo ipsum ab^u, in quo uterque vivit, et video eu-
dem differe a Buccophalo s^um operatione rati^one, et
efformo ipsum d^uia: dein comparo eundem Socratem
cum planta, et video illum vivere cum planta pene
operatione vegetandi, et efformo ipsum vivendi, dy-
ferre vero ab ead^u planta pene operatione sensi-
tiva, et efformo ipsum d^uia: et sic de ceteris usque
ad quum summum subiecta.

Pr^o 2^a tota entitas rei est sp^uiali, est corpo-
rea d^uia modo considerata est p^uium vivendi,
et d^uandi; nam ut potens est perfici, et d^uari per
d^uia, habensq^{ue} cum alijs r^uam, est g^u, que vero
incipit, ut determinari, et perfici, habens que ab
alijs diversitatem, est d^uia, 2° a tota entitate d^uio
modo

modo ipsa, n' uero à pibus sigularim sumptis, et q'is
et d'ia denari debet.

Haec scia N. adeo sancta, et indubitata ho-
die existimati, ut nefas sit illi idcirco, ego
uero semper illam imperceptibilem, ac difficultatibus ple-
nam existimari, cui et ex se inuicem est. Surt. infa-
citandus. et h' quo iof. t. i. illam in subijs phy-
ca compositione carentibus. q' in opioe coi. g'ruis
m'iti sola ratione distinguunt, si si à tota entita-
te rei deriuent, et in re sp'iali ex nã rei dis-
tinguendi sunt, q' ed' in re sp'iali nã à p'e r'ndis:
t'ingunt à subsistia, et illa pars o'ris, q' desumit
à nã, distinguunt ab illa p'e eiu'dem g'ris, qua
desumit à subsistia tali nã, et illa pars oris,
qua desumit à nã, distinguunt eod' modo ab illa
p'e d'ia, qua desumit à subsistia; e' à p'tior illa
pars o'ris, q' desumit à nã, distinguunt à p'e rei
ab illa p'e d'ia, q' desumit à subsistia g'ris, q' o'ris
n' possunt in re uo magis identificari, quam partes,
unde desumunt.

Dei pro i. g'ris istos esse cum p'p'ietate
comparando, itaut illa pars g'ris, qua der-
sumit à nã conferat cum illa p'e d'ia, q' desumit
ab ead' nã; et in hac comparatione n' distinguunt
à d'ia, nisi per rationem, q'uis ead' res è p'rium par-
uale, et m'endi, et d'icendi, put subest d'rsa consi-
derationi: et sub comparat illa pars o'ris, qua
desumit à subsistia cum illa p'e d'ia, qua desumit
ab ead' subsistia, et eod' modo inter se per sola ra-
tionem distinguunt.

Haec r'o

Haec ratio splendida magis est, quam sobri-
da. 1° q^d iam admittit distractionem
ex natura rei inter spiritus metos ad aequale sumptos: nam
si pars spiritus, q^d desumitur a natura, est a parte rei distra ab
illa parte cuius spiritus, q^d desumitur a subsistentia, iam totum
spiritus ad aequale sumptum distinguuntur in re a tota
divina, q^a se uera tota illa divina non est identificata
in re cum toto ordine, cum una illius pars in re non
identificatur cum toto illo, q^d est in gratia: sicut natura in
incoherencia distinguitur reate a toto physico, q^a se
identificatur cum illa parte illius totius, nimirum
cum se ipsa, non in identificatur cum toto composito,
q^a unio, et pars, q^d sunt in eod^e composito, in re dis-
tinguuntur a natura.

2° q^a iam in serie partiali admittit compo-
sitionem realem, s^c compositionem partium
in re reate distinctarum, et maiorem illa, q^d datur in
physica consideratione: q^a species unius Angelus constat
mente ex spiritu, et Angelitate, spiritus uero constat ex qua-
libet partibus, alura, q^d desumitur a natura et altera, q^d desumit-
ur a subsistentia, inter se a parte rei distinctas: Angelita-
tas eodem modo desumitur, unde est triplex composi-
tio realis, s^c partium inter se a parte rei distin-
ctas: 1^a inter partes spiritus, 2^a inter partes Angelitatis, 3^a
inter spiritum ad aequationem, et Angelitatem ad aequata,
q^d sunt partes Angelus.

3° q^d sequitur ex dictis, q^a istae compositiones,
cum sine in re parte reate distinctas, et nullo
physico nexu copulatas, erunt compositiones per
accidens, qualis est in acceruo lapidum, aut in chy-

nara, in qua p̄i reale, et reate distat, s̄ n̄ reate
 unitas, n̄s p̄ rationem p̄cta unione copulamur.
 Imo compositio re, illa antes ad ultimam, n̄mi-
 num compositio or̄is ex p̄e illa, q̄ desumit̄ a n̄a, et
 ex illa, q̄ desumit̄ a subsistia, et compositio d̄ica
 ex p̄ictis illis, q̄ eod̄ modo, et ex n̄a, et ex subsistia
 derivant̄, et sunt p̄ a c̄iem, tum q̄ nulla unione n̄li
 copulanti, tum eod̄ q̄ n̄ se h̄ent̄ instar actus, et p̄ia
 q̄ n̄ est maior ratio, q̄ illa pars or̄is, q̄ desumit̄
 a n̄a, sit detrahibilis, et illa, q̄ sumit̄ ex subsistia,
 sit determinativa, q̄ n̄ eod̄; et eod̄ dicendum de
 partibus d̄ica.

Item q̄ post 2° q̄rius minor n̄ esse desumen-
 dos in sub̄ia sp̄iali a n̄a simul, et a sub-
 sistia, s̄ a sola n̄a, q̄ sola p̄ se ponit̄ in p̄cto, et s̄
 quam solam sit sparatio sp̄ifica, et d̄ica in sub̄ia.
 Vñ cum n̄a in sub̄ia sp̄iali sit ad̄ simplex a p̄e
 rei, nullum sequit̄ ex p̄dictis incommo-
 di, si ab ea
 sola, et q̄ri, et d̄ica desumant̄.

Nihil melior est ista 2ª ratio, q̄ a n̄a
 a sola n̄a sumant̄ q̄rius generium, et sp̄ifi-
 cus p̄tialis, abs̄ eod̄ loquendo d̄is or̄is, et d̄icis,
 et sp̄ificus non desumit̄ a sola n̄a, q̄ n̄ solum vivit
 in q̄ri, et d̄icant̄ in sp̄e n̄a Angeli, et Archan-
 gelis, s̄ et totus Angelus, et totus Archangelus.

2° q̄ h̄ae 2^a ratio n̄ h̄et locum in sub̄ijs
 p̄hysice ipositis, in q̄s, si q̄ri, et d̄ica
 desumant̄ a n̄a, cum n̄a in ijs constet ex m̄a, et p̄a
 reale distat, p̄dicta ratio suam n̄ amittit, s̄ au-
 get efficaciam, cum magis distinguat̄ n̄a a forma,
 quam

quam nā a subsistia, et ideo qd de nā, a subsistia
dicum est, in subsistia physice composita a fortiori con-
cludit, non nequa rō exhaustio difficultatem.

Tractus 2° in subijs physice ipsis, in
primis, applicando oia, quae dicta sunt de
subsistia spūali, q^{ae} nec p^{ro} p^{ro} d^{icitur}, a fortiori concludunt
in iⁿ g^{ra} m^ultas illam distictōem ex nā rei, et realē
compositiōnem, n^{on} p^{ro} p^{ro}, s^{ed} per acciōem, ut patet ex reali
distictōe in^{tra} m^ultas, et p^{ro} p^{ro}: de^{inde} q^{ui} sequit^{ur} t^{er} o^{mn}es subst
ias sublunares in g^{ra} semidifferre tantum, t^{er} m^ultas
t^{er} sublunarem sub se multas m^ultas n^{on} n^{on} spū modo,
qd et g^{ra} d^{icitur} d^{icitur} continere, accipit n^{on} esse spū in-
fima, ut tenet co^m opinio. Unde patet, q^{ui}
cum o^{mn}es substia sublunares constant eadē m^ultas, si
haec est spū infima, tantum abest, ut ab ea desu-
mant^{ur} partia^{le} d^{icitur} g^{ra}, qd nec et unum o^{mn}is
desumi potest: neque n^{on} magis differre, t^{er} iⁿire
possunt g^{ra} m^ultas in se, quam p^{ro} p^{ro}, ex quibus
derivant. Vn^{de} si una m^ultas n^{on} differet ab alia, ne-
que g^{ra}, neque spū, ab ea neque unum, neque
plura g^{ra} partia^{le} derivant^{ur} possunt: accipit
sequit^{ur}, qd substia o^{mn}es sublunares tantum se-
midifferant in g^{ra}, nimirum ex ea p^{ro} p^{ro}, quam
a formis derivant, cum in illa, quam habent a m^ultas
o^{mn}es tanquam in spū infima nānt. Et id cum p^{ro}
p^{ro} d^{icitur} dicendam est d^{icitur} substia et a^{er}est^{is}, si m^ultas
m^ultas cali n^{on} d^{icitur} spū a sublunari.

P^{ro} p^{ro} potest iⁿ d^{icitur} g^{ra} partia^{le} desumi
ex eadē m^ultas. Vn^{de} d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur} d^{icitur}
considerata, v^{el} corpus in co^m a m^ultas, sicut ab^{est} est capax

pra

fr̄a; corpus corruptibile à m̄a, put est capax fr̄a se-
 parabilis; vivens à m̄a, put est capax fr̄a viventi;
 at à m̄a, put est capax fr̄a sentientis; h̄o à m̄a
 put est capax fr̄a ratiōis; pecus à m̄a, put capax
 fr̄a ratiōis ratiōis, s̄ sigularis. Vñ ead̄ entitas,
 q̄ s̄m̄ esse phisium considerata, est sp̄s infima, s̄m̄
 diversa, fr̄a l̄tate accepta firmat gr̄is metos, e
 gr̄is, e e sp̄s distot, ut ostensum est.

Nihilominus, ista r̄o imperceptibilis
 est, q̄ illa capacitates sunt aliquid
 reale, e phisium in ipsa m̄a s̄, s̄ nihil, si nihil ad
 nihilum inseruiunt, ut ex illis gr̄is metos desumamus.
 si sunt aliq̄, s̄ vivunt in sp̄s infima, sicut ipsa m̄a
 s̄, in qua reperunt, s̄ non vivunt. Si vivunt, non pos-
 sunt et paritate p̄bere gr̄is metos gr̄is distot, q̄ ut so-
 pe dictum gr̄is metos non possunt magis differre, quam
 reales entitates, ex quibus derivant: si non vivunt
 in ead̄ sp̄s infima, iam m̄a s̄ non est sp̄s infima,
 q̄ in ipsius intrinseca ratione includunt entitates, non
 solum sp̄s, s̄ et gr̄is dicentes. Propterea Surtadus
 in collecta d. 12. sect. 3. & 14. existimat in subalternis
 à sola fr̄a deq̄ni sp̄sificam distinctionem, s̄ d̄iam: et
 ibi tantum derivari sp̄sificam d̄iam, s̄ distinctionem
 à m̄a, ubi m̄a est diversa sp̄s, sicut in caly, si inter
 se, s̄ cum subalternis comparant.

Pr̄i ip̄s p̄t̄e has capacitates esse qui-
 dem aliq̄ reale, e gr̄is diversum, s̄ à m̄a
 distum, q̄ sunt diversa or̄a dispositionum, e organoꝝ,
 quæ ad diversa fr̄a requirunt. S̄ s̄ est, q̄ ista r̄o
 vedicula est: nam si ita est, ut in ea dicit, iam or̄is

51111

meto

gricos

meti n̄ desumuntur à m̄a, neque sunt de epiā subie, q̄a
neque ista dispositione, et organa sunt ipsa m̄a, ne-
que esse possunt d̄ epiā subie, cum sint quadam
accia. Un̄ p̄sē sistendo in entitate m̄a, d̄ dicant
dum est gr̄a meti, ab ea non desumit, et m̄am pri-
mam non esse sp̄m infimam.

Artus 3.º q̄a cum epiā subie, sublumare, i-
tane in m̄a i, tanquam in sp̄i infima im-
possibile est, q̄o s̄m eandem m̄am, et eod̄ solum paritate
differant, q̄o d̄ria meti n̄ potest, et et paritate a m̄a
i derivari, q̄a gr̄a meti non possunt inter se ma-
gis differre, quam p̄i unde derivantur.

Q̄eri potest eod̄ modo, quo responsum est
ad primum argumentum, nimirum p̄lta,
diversa formalitates, et capacitates differre, in qua-
tum sunt p̄ia partialia d̄iendi: sed eod̄ modo re-
spondenda est r̄io, ut facile patebit consideranti, ap-
plicando ea, quae dicta sunt de gr̄e, ad d̄riam.

Eccc tibi q̄m, ut patet ex dictis, oio inextri-
cabilem, tam levis, et tam superficialis, et
ab antiquis, et à N̄s̄ tractari solitam; ego qui
dem in hac summa difficultate meo de more liben-
tius aliorum enia audirem, quam meam publican-
rem; dum en̄ alia magis idonea non occurrat: di-
cendum existimarem, q̄o metus stando intra suos limi-
tes nihil debet curare de compositione reali sui subie, si
in qualibet entia realia incurren, s̄ illa composita
sint à p̄i rei, siue simplicia, q̄m ea imo se r̄ie
admiracionis in aliquo p̄ato per d̄ria specificā decer-
minabili, r̄oem gr̄i constituit, et q̄m ea videt

n̄ h̄re

si iure in alio, qd sit determinatum, & perfecti-
um alterius, rationem dicitur contemplari.

Negue alterius considerat qd illa res sua
sit a se rei composita, & simplex, sed so-
lum generis nam, & dicitur rem unam cum alia
comparat: et ideo si tenet, quous tali, artifex est,
sed dicitur rationem de compositione reali, & simpli-
citate subiecti, sed solum, qd subiectum sit ens verum, et re-
ale cum alio p[er] se, p[er] se dissiciens s[ed] illam en-
titatem veram, & realem: qm s[ed] nam, & determi-
nabilitatem physicis apponit si tenet sua ma[ter]ia, &
& s[ed] dicitur, & p[er]fectivitate, ac determinati-
vitate apponit sua s[ed] aliquo modo p[ro]portiona-
tam.

Unde si rogetur a illo, ut sit, an o[mn]i detur-
nat a ma[ter]ia, & dicitur a p[er] se. ille quasi hoc
trist[er] / ma[ter]iam, & p[er] se / ignorat, sed sit, se deriva-
re o[mn]i a tota rei entitate, p[er] se est sicut unum alijs,
& determinabili, p[er] dicitur, specificas, dicitur vero
ab ead entitate, p[er] se est disconueniens ab alijs,
& determinata, & p[er]fectiva alterius. Postea
vero si Physicus velit facem immittere in
segetem alienam, & simulat o[mn]i metis sin-
guli, p[er] se quas apponit, applicare, in
sexcenta impinget absurda, ut patet ex
dictis; q[ui] ex eo p[er]ueniunt, quod Physica
metis commisceantur, ac de venere in o[mn]i transe-
ant.

Sec. 7.